Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Αὐγούστου 1898 Ἔτος 20ον.— Ἀριθ. 36

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 273)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΣΑΛΟΣ

Καὶ ὅταν ἀκόμη ὅλοι οἱ παλαιοὶ ναῦται τοῦ Ἀλβράνου θὰ ἦσαν μὲ τὴν γνώμην τοῦ ναυκλήρου καὶ τοῦ ἀρχιμαγείρου νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξείδιον, ἂν ἀίφνης οἱ νέοι ἀπεφάσιζαν νὰ ἐπιστρέψουν, ἡ ἀντίστασις θὰ ἦτο ἀδύνατος. Δεκατέσσαρες ἄνδρες, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Δίρκ Πέτερς, τί ἠδύναντο νὰ πράξουν ἐναντίον δεκαεννέα; Ἄλλως τε, ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν πεποίθησιν εἰς ὅλους τοὺς ναύτας; Δὲν θὰ τους κατελάμβανεν ἄρά γε ὁ τρόμος, προκειμένου νὰ προχωρήσουν διὰ τῶν χωρῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο ὡς ἐκτὸς τοῦ γηΐνου πλανήτου; Θὰ ντεῖχον μέχρι τέλους εἰς τὰς ἀκαταπαύστους παρορμήσεις τοῦ Χῆρνε καὶ τῶν ὀπαδῶν του; Καὶ δὲν θὰ συνηκολούθουν μετ' αὐτῶν, ἀπαιτοῦντες τὴν ἐπιστροφήν;

Καί, διὰ νὰ εἴπω ὁλόκληρον τὴν ἰδέαν μου, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἴδιος, δὲν θὰ πέκαμνε παρατείνων τὸ ἄγονον ταξείδιον καὶ δὲν θὰ παρητεῖτο τῆς ἐλπίδος νὰ σώσῃ τοὺς ναύτας τῆς Ἰάνας; Ἀπειλούμενος ὑπὸ τοῦ πολικοῦ χειμῶνος, τοῦ ἀφορήτου ψύχους καὶ τῶν φοβερῶν καταιγίδων, κατὰ τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ντισταθῇ ἡ γολέττα του, δὲν θὰ διέτασσεν ἐπὶ τέλους τὴν ἐπιστροφήν; Καὶ τί σημασίαν θὰ εἶχον αἱ διαμαρτυρίαι μου καὶ τὰ ἐπιχειρήματά μου, ὅταν πλέον θὰ ἔμενα μόνος;

Μόνος;... Ὄχι! Ὁ Δίρκ Πέτερς θὰ με ὑπεστήριζε. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ποῖος θὰ ἤθελε νὰ μας ἀκούσῃ;

Ἂν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐπέμενεν ἀκόμη, ἐνόουν ὅμως ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὰ πρόθυρα τῆς τελείας ἀπογοητεύσεως. Ὁπωσδήποτε ἡ γολέττα δὲν ἐξέκλινε τῆς εὐθείας, τὴν ὁποίαν ἠκολούθει ἀναγκαίως ἀπὸ τῆς νήσου Τσάλαλ. Ὡς δι' ὑποβρυχίου τινὸς μαγνήτου ἐφαίνετο προσηλωμένη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἰάνας, καὶ δόξα τῷ Θεῷ οὔτε ἄνεμος οὔτε ρεύματα ἐπῆλθον διὰ νὰ την ἀπομακρύνουν.

Ἐν τῷ μεταξὺ συνέβη καὶ ἕν ἄλλο, τὸ ὁποῖον διηυκόλυνε τὴν πρὸς νότον πορείαν μας. Τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐπί τινας ἡμέρας εἶχεν ἐξασθενήσῃ, ἤρχισε νὰναφαίνεται μὲ ταχύτητα τριῶν ἕως τεσσάρων μιλλίων τὴν ὥραν. Προφανῶς, καθὼς μοι παρετήρησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, τὸ ρεῦμα τοῦτο ἐπεκράτει εἰς τὰς θαλάσσας ἐκείνας, μολονότι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρεξετρέπετο ἢ ἐξεμηδενίζετο ὑπὸ ἀντιθέτων ρευμάτων, τὰ ὁποῖα μετὰ δυσκολίας θὰ ἠδύνατό τις νὰ σημειώσῃ ἀκριβῶς εἰς τὸν χάρτην. Δυστυχῶς δὲν ἠδυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν,—ἂν καὶ πολὺ τὸ ἐπεθυμοῦμεν,—ἂν τὸ πλοιάριον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον ἐπιβιβασθῇ ἐκ τῆς νήσου Τσάλαλ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του, ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν τούτου τοῦ ρεύματος ἢ ἄλλου ἀντιθέτου. Δὲν ἔπρεπε δὲ νὰ λησμονῶμεν ὅτι ἡ ἐπίδρασις τῶν ρευμάτων θὰ ἦτο ἰσχυροτέρα τῆς τοῦ ἀνέμου, ἐπὶ πλοιαρίου μικροῦ καὶ ἄνευ ἱστίων, κινουμένου μόνον διὰ κωπῶν, ὡς ὅλα τὰ πλοιάρια τῶν ἰθαγενῶν.

Ὁπωσδήποτε, καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἡμᾶς, αἱ δύο αὗται φυσικαὶ δυνάμεις—τὸ ρεῦμα καὶ ὁ ἄνεμος, — συνειργάζοντο ἀπὸ κοινοῦ, διὰ νὰ σπρώχνουν ὁλονὲν τὸν Ἀλβράνον πρὸς τὰς ἐσχατιὰς τῆς πολικῆς ζώνης.

Οὕτω παρῆλθεν ἡ 10, 11 καὶ 12 Ἰανουαρίου, χωρὶς νὰ συμβῇ οὐδὲν ἀξιομνημόνευτον, ἐκτὸς μικρᾶς τινος καταπτώσεως τῆς θερμοκρασίας. Ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας ἦτο ἤδη τεσσαράκοντα ὀκτὼ βαθμῶν (80 89 Κελσ. ἄνω τοῦ μηδενὸς) ἡ δὲ τῆς θαλάσσης τριάκοντα τριῶν. (0ο 56 Κ. ἄνω τοῦ μηδενός). Ὁποία διαφορὰ πρὸς τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποίαν διέσχισεν ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ, καὶ ἡ θερμοκρασία τῆς ὁποίας ἦτο τόσον ὑψηλή, ὥστε — κατὰ τὸ λέγειν του, — ἡ χεὶρ δὲν την ὑπέφερε!

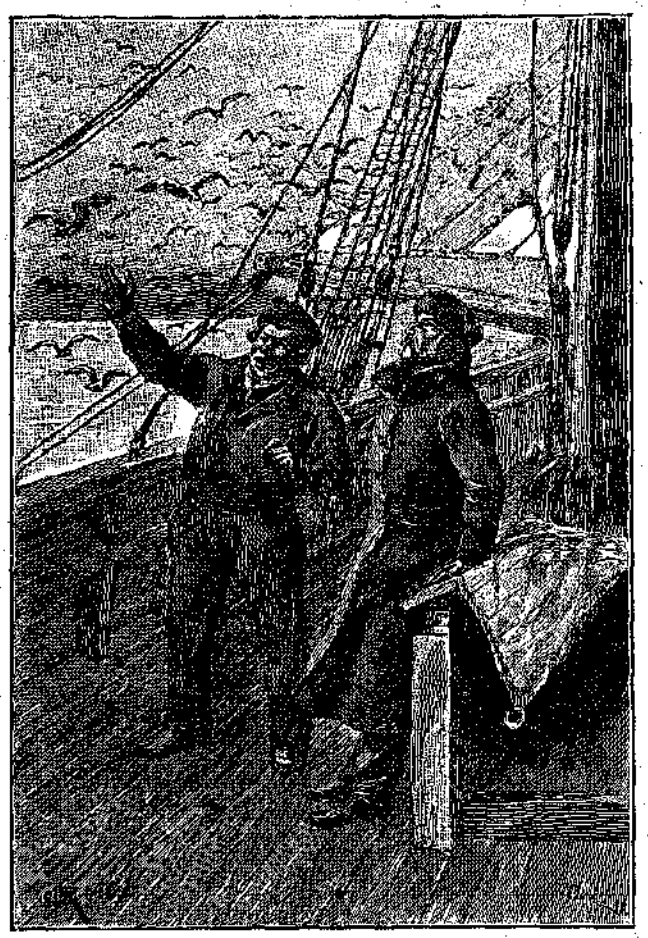

« Παρατηρῶ ἕνα πρᾶγμα, κύριε Ζώρλιγκ. . . . »
(Σελ. 282, στήλ. α').

Ἐν τούτοις εὑρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὸ δεύτερον δεκαήμερον τοῦ Ἰανουαρίου· θὰ παρήρχοντο δύο μῆνες ἕως οὗ ἤθελε φθάσῃ ὁ χειμών, νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν τοὺς ὀγκοπάγους, νὰ συμπήξῃ τοὺς πελωρίους ὄγκους τοῦ παγοφράγματος νὰ στερεοποιήσῃ τὰ ὑγρὰ πεδία τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ βεβαία ἡ ὕπαρξις θαλάσσης ἀπαγοῦς κατὰ τὸ θέρος, μεταξὺ τοῦ ἑβδομηκοστοῦ δευτέρου καὶ τοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἑβδόμου παραλλήλου.

Τὴν θάλασσαν ταύτην διέπλευσαν εἰς διάφορα σημεῖα τὰ πλοῖα τοῦ Βέδδελ, ἡ Ἰάνα καὶ ὁ Ἄλβρανος. Τοιαύτη θάλασσα ὑπάρχει καὶ εἰς τὰς χώρας τοῦ βορείου πόλου· διὰ ποῖον λόγον λοιπὸν ὁ νότιος θὰ ἐστερεῖτο τοῦ προνομίου τούτου ;

Τὴν 13 Ἰανουαρίου συνῆψα μετὰ τοῦ ναυκλήρου συνομιλίαν, ἥτις ἐδικαιολόγησε τοὺς φόβους μου ὡς πρὸς τὰς δυσμενεῖς διαθέσεις τοῦ πληρώματος.

Οἱ ἄνδρες ἐπρογευμάτιζον κάτω, ἐντὸς τοῦ Δράκ καὶ τοῦ Στέρν, οἱ ὁποῖοι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦσαν τεταγμένοι εἰς ὑπηρεσίαν. Πλησίστιος ἡ γολέττα διέσχιζε τὴν γαληνιαίαν θάλασσαν. Ὁ Φράνσης ἵστατο παρὰ τὸν προχὸν τοῦ πηδαλίου.

Περιεπάτουν μεταξὺ τῶν δύο ἱστῶν, παρατηροῦν τὰ σμήνη τῶν θαλασσίων πτηνῶν, τὰ ὁποῖα ἐπέτων ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μου, ἐκβάλλοντα κρωγμοὺς ὀξεῖς. Τινὰ ἐξ αὐτῶν ἵσταντο ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν κεραιῶν. Τ' ἀφίναμεν ὅμως ἐντελῶς ἀνενόχλητα. Τὸ κυνήγιόν των θὰ ἦτο σκληρότης ἀνωφελής, διότι τὸ τραχὺ καὶ δύσοσμον κρέας των δὲν τρώγεται κατ' οὐδένα τρόπον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μ' ἐπλησίασεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ἐκύτταξε τὰ πτηνὰ καὶ μοι εἶπε :

— Παρατηρῶ ἕνα πρᾶγμα, κύριε Ζώρλιγκ. Τὰ πουλιὰ δὲν πηγαίνουν πλέον κατ' εὐθεῖαν πρὸς νότον, ὅπως ἔκαμναν ἕως τώρα. Μερικὰ φαίνονται ἕτοιμα νὰ διευθυνθοῦν πρὸς βορρᾶν.

— Τὸ παρετήρησα κ' ἐγώ, Οὐρλιγκερλῆ !

— Προσθέτω μάλιστα, κύριε Ζώρλιγκ, ὅτι κ' ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν ὑπάγῃ ἐκεῖκάτω, γρήγορα θὰ γυρίσουν.

— Καὶ τί συμπεραίνεις ἀπὸ αὐτό ;

— Συμπεραίνω ὅτι ἐμυρίσθηκαν τὸν χειμῶνα . . .

— Δὲν τὸ πιστεύω, ναύκληρε. Εἶνε ἐνωρὶς ἀκόμη, διὰ νὰ συλλογισθοῦν τὰ πτηνὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς θερμότερα μέρη. Μήπως ἕως τὸν Μάρτιον τὰ πλοῖα δὲν ἠμποροῦν νὰ ταξιδεύουν εἰς τὰς ἀνταρκτικὰς θαλάσσας ;

— Ὄχι τόσῳ ψηλά ! ἀπεκρίθη ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ὄχι ἕως ἐδῶ πέρα ! Ἔπειτα ὑπάρχουν καὶ πρώϊμοι χειμῶνες, καθὼς ὑπάρχουν καὶ πρώϊμα καλοκαίρια. Τὸ καλοκαῖρι ἐφέτος μᾶς ἦλθε δύο μῆνες γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ συνειθισμένον· γι' αὐτὸ φοβοῦμαι μήπως καὶ ὁ χειμὼν ἔλθῃ πρώϊμος.

— Πολὺ πιθανόν, ἀπεκρίθην. Ἀλλὰ τί μας μέλει, ἀφ' οὗ τὸ ταξείδί μας θὰ τελειώσῃ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας τὸ πολύ..

— Ἂν δὲν μας τύχῃ πρωτήτερα κανένα ἐμπόδιο, κύριε Ζώρλιγκ.

— Καὶ σὰν τί ἐμπόδιον ;

— Παραδείγματος χάριν καμμία μεγάλη στερηά, πρὸς νότον, ποῦ νὰ μας κλείσῃ τὸν δρόμον . . .

— Καὶ αὐτὸ πιθανόν.

— Ὅσῳ γιὰ ἐκεῖνες τὲς χῶρες, ποῦ εἶδε ἀπὸ μακρυὰ ὁ Δίρκ Πέτερς, δὲν το πολυπιστεύω πῶς ἠμπορεῖ νὰ κατέφυγαν ἐκεῖ οἱ ἄνδρες τῆς Ἰάνας . . .

— Διατί ;

— Διότι ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ εἶχε 'στὴ διάθεσί του παρὰ ἕνα πλοιάριον πολὺ-πολὺ μικρόν, δὲν θὰ ἠμποροῦσε ποτὲ νὰ προχωρήσῃ τόσῳ μακρυὰ σὲ τέτοια πέλαγα . . .

— Αὐτὸ δὲν ἠμπορῶ νὰ το ἐπιβεβαιώσω, οὔτε νὰ το ἀρνηθῶ. Ἀλλὰ τί παράδοξον νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ ἠμπόρεσε νὰ φθάσῃ σὲ κανένα μέρος, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ρεύματος ; Δὲν πιστεύω δὰ νὰ ἔμεινε ὀκτὼ μῆνας μέσα εἰς τὸ πλοιάριόν του ! Κάπου θὰ πεβιβάσθη, εἴτε εἰς καμμίαν νῆσον, εἴτε εἰς καμμίαν ἤπειρον. Καὶ ἰδοὺ διατί πρέπει νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεύνας μας.

— Βέβαια . . . ἀλλὰ ὅλοι δὲν ἔχουν τὴν ἴδια γνώμη, ἀπήντησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, κινῶν τὴν κεφαλήν.

— Τὸ γνωρίζω, ναύκληρε, καὶ ἀνησυχῶ. Ἡ δυσαρέσκεια αὐξάνει ;

— Ἔτσι φοβοῦμαι, κύριε Ζώρλιγκ ! Ἡ ἰδέα ὅτι ἐκέρδισαν κάμποσα δολλάρια, καὶ ἡ ἐλπὶς ὅτι θὰ κερδίσουν τὰ διπλᾶ, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ παράπονα τῶν ναυτῶν. Καὶ ὅμως ἡ δωρεά σας ἦτον τόσον γενναία, ποῦ ἔπρεπε νὰ τους δέσῃ ὅλους. Ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ ὡς τὸν πόλον,—ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι φθάνομεν ἕως ἐκεῖ, — εἶνε ἕξη μοῖρες. Λοιπόν, ἕξη μοῖρες ἀπὸ δύο χιλιάδες δολλάρια ἡ μία, μᾶς κάμνουν δώδεκα χιλιάδες δολλάρια διὰ τριάκοντα ἀνθρώπους, μ' ἄλλους λόγους τετρακόσια δολλάρια γιὰ τὸν καθένα. Δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα ! Καὶ ὅμως ἐκεῖνος ὁ καταραμένος ὁ Χῆρνε τοὺς γυρίζει ὁλόενα τὰ μυαλά, ποῦ θὰ ἰδοῦμε καμμιὰ 'μέρα ἐκεῖνο ποῦ δὲν θέλουμε !

— Ὁ Χῆρνε εἰμπορεῖ νὰ γυρίσῃ τὰ μυαλὰ τῶν νεοσυλλέκτων. Οἱ παλαιοὶ ὅμως ναῦται. . .

— Χμ ! εἶνε καὶ ἀπ' αὐτοὺς τρεῖς-τέσσαρες, ποῦ ἄρχισαν νὰ το συλλογίζωνται ... καὶ νὰ μὴ βλέπουν μὲ τόσῳ καλὸ 'μάτι τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ταξειδιοῦ. . .

— Νομίζω ὅμως ὅτι ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος ἠμποροῦν νὰ τους ἐπιθληθοῦν. . .

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε, κύριε Ζώρλιγκ ! Ἔπειτα δὲν εἰμπορεῖ νὰ βαρεθῇ ὡς τὸ τέλος καὶ ὁ ἴδιος ὁ πλοίαρχος, νὰ τον φοβίσῃ ἡ εὐθύνη ποῦ ἔχει πάρῃ ἐπάνω του, καὶ νὰφήσῃ 'στὴ μεση τὸ ταξεῖδι ;

Ναί· αὐτὸ ἀκριβῶς ἐφοβούμην κ' ἐγώ. . .

— Ὅσῳ γιὰ τὸν φίλον μου Ἐνδικόττον, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, εἰμπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ γι' αὐτόν, ὅπως καὶ γιὰ μένα τὸν ἴδιον. Εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ πᾶμε καὶ 'στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου,—ἂν ὁ κόσμος ἔχῃ ἄκρη,—φθάνει νὰ το θέλῃ ὁ πλοίαρχος. Ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ δύο καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, εἰμποροῦμεν νὰ κάμουμεν κάλὰ τοὺς ἄλλους ;

— Διὰ τὸν Δίρκ Πέτερς τί λέγουν ; ἠρώτησα.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπάνω του ρίχνουν ὅλοι τὰ κατάβαρα. Αὐτός, λέγουν, εἶνε ἡ αἰτία ποῦ βασανίζονται τώρα. Ἂν δὲν ἦταν νὰ 'κῆ πῶς ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ ζῇ ἀκόμη, θὰ εἴχαμε πετὰ γυρίσῃ. . . Στὴν ἀρχή, καθὼς ξεύρετε, τὸν ἔβλεπαν ὅλοι μὲ περιέργεια. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ τοῦ Μαρτίνου Χόλτ, ἄρχισαν νὰ τον βλέπουν μὲ συμπάθεια. Ἀλλὰ τώρα τὰ, τώρα εἶνε ὁλωσδιόλου διαφορετικά. Σᾶς εἶπα, νομίζουν πῶς αὐτὸς τὰ πταίει ὅλα. . . Καὶ νὰ σας 'πῶ τὴν ἀλήθεια, κύριε Ζώρλιγκ, φοβοῦμαι μήπως τοῦ παίξουν καμμιὰ μέρα κανένα ἄσχημο παιχνίδι. . .

— Ὁ Δίρκ Πέτερς θὰ ὑπερασπίσῃ καλὰ τὸν ἑαυτόν του. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ποῦ τολμήσῃ νὰ τον ἐγγίξῃ !..

— Βέβαια ! νὰ πέσῃ κανεὶς 'ς ἐκεῖνα τὰ χέρια, δὲν εἶνε εὐχάριστο πρᾶγμα... Ἀλλ' ἂν του ριχθοῦν ὅλοι μαζί, τί θὰ κάμῃ ; Τὸν πιάνουν καὶ σοῦ τον ρίχνουν 'στὸ ἀμπάρι μιὰ χαρά !

— Τελοσπάντων, ἐλπίζω νὰ μὴ φθάσουν τὰ πράγματα ὡς ἐκεῖ, ναύκληρε ! Ἔπειτα ἔχω πεποίθησιν, ὅτι σὺ θὰ φανῇς ἱκανὸς νὰ προλάβῃς κάθε ἀπόπειραν ἐναντίον τοῦ Δίρκ Πέτερς. Νὰ κατηχῇς συχνά, νὰ ναυθετῇς τοὺς ἀνθρώπους σου. Δόσε τους νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἔχομεν ἀκόμη καιρὸν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Φαλκλάνδην πρὶν τελειώσῃ τὸ καλοκαῖρι. Ἡ δυσαρέσκεια τοῦ πληρώματος δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον ὡς πρόφασις, διὰ νὰ διατάξῃ τὴν ὑποχώρησιν !

— Ἔχετε πεποίθησιν εἰς ἐμέ, κύριε Ζώρλιγκ ! Θὰ σας δουλεύσω ὅσον εἰμπορῶ καλλίτερα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΟΙΤΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΕΛΑ νὰ γνωρίσετε ὀλίγον ἕνα νεαρὸν φίλον μου. . . Νὰ σάς τον συστήσω ; Ἰδού. Ὀνομάζεται Πολύβιος. Ἀριθμεῖ δεκαὲξ Μαΐους, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγους μόνον ἐώρτασεν εἰς τοὺς ἀθηναϊκοὺς κήπους, διότι ὁ πατήρ του εἶνε Ἀξιωματικός, καὶ ὡς τώρα μετετίθετο ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν. Ὁ φίλος μου ὅμως τυγχάνει ὅτι ἐγεννήθη ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς μίαν μετρίαν καὶ παλαιὰν οἰκίαν τῆς Πλάκας, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδειξε κάποτε, ψιθυρίσας μὲ συγκίνησιν : «Ἐδῶ - μέσα ἐπρωτοείδα τὸ φῶς.» — Ὁ χαρακτηρισμός του περιλαμβάνει πολλὰ καὶ διάφορα ε ὖ : εἶνε εὔμορφος, εὔσωμος, εὐκίνητος, εὐφυής, εὐμαθής. Διὰ τοῦτο ἤκουσεν ἕως τώρα καὶ πολλὰ εὖγε, ἐλπίζω δὲ ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰκούσῃ ἀκόμη περισσότερα. Προπαντὸς ὅμως εἶνε εὐπρεπὴς εἰς τοὺς τρόπους καὶ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν· μοῦ ἤρεσε δὲ πάντοτε νὰ τον βλέπω μὲ τὰ εὔμορφα ναυτικά του,—βαθυκύανα τὸν χειμῶνα, λευκότατα, τὸ καλοκαῖρι, — καὶ μὲ μίαν ναυτικὴν ψάθαν, τὸ πλατὺ γείλος τῆς ὁποίας ἀνεβίβαζεν ἀπὸ πίσω καὶ κατέβαζεν ἀπ' ἐμπρός, διὰ νὰ του σκιάζῃ τὸ πρόσωπον μὲ μίαν χάριν ὁλωσδιόλου ἰδιαιτέραν.

Καὶ τόσον τὸν εἶχα συνειθίσῃ ἔτσι, ὥστε ὁμολογῶ ὅτι ἐπαραξενεύθηκα ὄχι ὀλίγον, ὅταν τὸν συνήντησα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, τέλειον λεμοκοντοράκον, — ὅπως λέγομεν ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας,— μὲ χρωματιστὸν ὑποκάμισον, μὲ μαύρην μεταξωτὴν ζώνην καὶ ... μ' ἕνα μπαστουνάκι εἰς τὸ χέρι.

—Λαμπρά ! τοῦ ἐφώναξα, μόλις τὸν ἀναγνώρισα. Τώρα δὲν σου λείπει, παρὰ τὸ τσιγάρο !

— Ὄχι-δά, κύριε Φαίδων ! ἀπήντησεν ὁ Πολύβιος κατακόκκινος. Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα του. . .

— Καὶ εὔχομαι νὰ μὴν ἔλθῃ ποτέ, εἶπα ἐγώ. Ἀλλὰ πῶς ; ἔβγαλες ἀπὸ τώρα τὰ ναυτικά ;

— Μὰ τί ; δὲν το ξεύρετε ;

— Ὄχι. Τί συμβαίνει ;

— Ἄ, δὲν το ξεύρετε ! Τότε ἔχετε ἄκρο νὰπορῆτε. Λοιπὸν πρέπει νὰ σάς τὰ 'κῶ : πρῶτον ἐπάτησα εἰς τὰ δεκαεπτά.

— Δεύτερον ;

Ὁ Πολύβιος ἔλαβεν ὕφος σοβαρὸν καὶ ἐπίσημον :

— Δεύτερον, εἶπε, ἂν καί μου φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον καὶ κύριον... τώρα εἶμαι Φοιτητής !

Καὶ ἐπρόφερε τὴν λέξιν μὲ τόσην ἔμφασιν, ὡς νὰ ἔλεγε τοὐλάχιστον : Τσάρος !

— Ἄ, ἔτσι ; εἶπα μὲ τὴν ἰδίαν σοβαρότητα, ὡς θαμβωθεὶς ἀπὸ τὸν τίτλον, διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσω τὸν νεαρόν μου φίλον. Τὸ ἤξευρα ὅτι θὰ ἐτελείονες φέτος τὸ Γυμνάσιον, ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ εἶχα λησμονήσῃ. Λοιπὸν Φοιτητής, ἔ ; Καὶ εἰς ποίαν σχολήν;

— Εἰς τὴν Ἰατρικήν, ἀπήντησεν ὁ Πολύβιος· μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐγγραφῶ εἰς τὴν Ἰατρικήν.

— Χαίρω πολύ, εἶπα. Βλέπω δὲ ὅτι ἤρχισες νὰ προετοιμάζεσαι ἐνωρίς ... ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Τώρα ἔχεις τελείως τὸ ὕφος καὶ τὴν περιβολὴν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ πολίτου. Ὑποθέτω μάλιστα ὅτι ἡ μεταμόρφωσις δὲν σου ἔδωσε μεγάλον κόπον. Τί εὐκολώτερον τῳόντι παρὰ νὰ γίνῃ ἡ βλούζα σακάκι, καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ χέρι ἕνα εὐλύγιστον μπαστουνάκι ! . . Ὅσῳ διὰ τὸ καμάρι, διὰ τὴν πόζαν τοῦ νέου ἀξιώματος, καὶ αὐτὴν μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἐκοπίασες πολὺ νὰ την ἀποκτήσῃς, ἔ ; Ἀλλὰ δὲν μου λέγεις καὶ ἕνα ἄλλο, Πολύβιε· ἔκαμες ἐπίσης καὶ τὴν ἐσωτερικὴν προετοιμασίαν ; ἐφρόντισες ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ἐσωτερικὴν περιβολήν :

Ὁ Πολύβιος ἐκοκκίνισεν ἀκόμη περισότερον καὶ ἐφάνη ἐκπλησσόμενος εἰς ἄκρον. Κάτι ἐνόησε, κάτι δὲν ἐνόησε, καὶ μὲ δισταγμὸν ἀπήντησεν :

— Ἂν ἐμελέτησα, λέγετε ; . . Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐμελέτησα ἀρκετά· νομίζω ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ προπαρασκευασμένος... Ἅμα ἔχῃ κανεὶς Ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου μὲ λίαν καλῶς. . .

— Ὄχι, δὲν σ' ἐρώτησα αὐτό. Ἠξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι ἦσουν ἐπιμελὴς μαθητής. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. Ἐπιμελεῖς μαθηταὶ πρέπει νὰ εἶνε ὅλοι : κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνουν ἐπιστήμονες, κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνουν βιομήχανοι· κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνουν ὑπάλληλοι, κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνουν συγγραφεῖς. Ἀλλὰ διὰ καθὲν ἀπὸ τὰ διάφορα στάδια, ἀπαιτεῖται διαφορετική, ἰδιαιτέρα προετοιμασία. Σὺ λοιπόν, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃς ἐπιστήμων, ἰατρός, τὴν ἔκαμες αὐτὴν τὴν προετοιμασίαν ;

— Τώρα δὲν ἐννοῶ τίποτε, κύριε Φαίδων !

— Θὰ σε κάμω νὰ ἐννοήσῃς. Ἐν πρώτοις διατί θὰ γίνῃς ἰατρὸς καὶ ὄχι δικηγόρος ;

— Οὔφ ! ἔκαμεν ὁ Πολύβιος μορφάζων. Δικηγόροι εἶνε τόσῳ πολλοί ! Θά μου 'πῆτε ὅτι καὶ γιατροὶ τὸ ἴδιο. . . Ἀλλ' ἐγὼ σκοπεύω νὰ γίνω στρατιωτικὸς ἰατρός. Ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ με κάμῃ ἀξιωματικόν· ἡ μητέρα μου ἤθελε νὰ γίνω ἐπιστήμων. Ἔτσι ἐσυμβιβάσθησαν καὶ τὰ δύο· θὰ εἶμαι καὶ ἀξιωματικὸς, καὶ ἰατρός.

— Ἡ ἀπάντησίς σου, Πολύβιε, δὲν με ἱκανοποιεῖ καθόλου. Εἰπέ μου τοὐλάχιστον : Ξεύρεις διατί οἱ νέοι σπουδάζουν ἐπιστήμας ;

— Ἁπλούστατα ! Διὰ νὰ λάβουν μίαν ἡμέραν ἕνα στάδιον, διὰ νὰ κερδίζουν χρήματα.

— Ὑπάρχουν ὅμως πολλοὶ παντοπῶλαι, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀσυγκρίτως περισσότερα ἀπὸ πολλοὺς ἰατροὺς καὶ δικηγόρους !

— Ναί, ἀλλὰ μὴ βάζετε ! . . εἶνε, βλέπετέ, ἡ εὐγένεια τοῦ ἐπαγγέλματος . . . ἡ δόξα. . .

— Ὥστε λοιπὸν σπουδάζει κανεὶς ἐπιστήμων ὄχι μόνον διὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ διὰ δόξαν... Πολύβιε, αἱ ἀπαντήσεις σου δὲν με ἱκανοποιοῦν καθόλου. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔκαμες τὴν προετοιμασίαν ποῦ ἐννοῶ.

— Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σας ἀπαντήσω ;

— Ἄ, νὰ το ! Ἂν εἶχες κάμῃ τὴν προετοιμασίαν ποὺ σου λέγω, θὰ ἤξευρες τί ἔπρεπε νὰπαντήσῃς. Καὶ ἐπειδὴ τώρα δὲν ἔχω καιρὸν νὰ μείνω περισσότερον μαζί σου, καὶ ἐπειδὴ τὸ ζήτημα εἶνε πολὺ σπουδαῖον, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ γράψω εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» μίαν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολήν, καὶ νὰ σοῦ τα εἴπω ὅλα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ τ' ἀκούσουν καὶ ὅλοι ὅσοι ἔγιναν ἢ ἑτοιμάζονται νὰ γίνουν φοιτηταί. Καλὴν ἐντάμωσιν !

Τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθην εἰς τὸ Πολύβιον, ἡ σημερινή μου εἶνε ἁπλῆ προεισαγωγή. Τὸ ζήτημα θὰ το ἐξετάσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

Ὁ Ἀρλεκῖνος ἦτο παιδίον πτωχότατον· ἀλλὰ τόσον ἔξυπνον, τόσον ἀγαθόν, τόσον ἐπιμελές, ὥστε οἱ διδάσκαλοί του τὸν ὑπεραγαποῦσαν καὶ οἱ συμμαθηταί του τὸν ἐλάτρευαν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, — ὅ,τι θὰ σας διηγηθῶ συνέβη εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας πρὸ πολλῶν-πολλῶν ἐτῶν, — ἦτο συνήθεια νὰ χαρίζουν οἱ γονεῖς εἰς τὰ παιδιά των μίαν καινούργιαν φορεσιὰν διὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῆς Ἀποκρηᾶς.

Καὶ ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας ἄλλη ὁμιλία δὲν ἐγίνετο εἰς τὸ Σχολεῖον. Κάθε

παιδί ἔλεγεν ἀτελείωτα διὰ τὸ χρῶμα καὶ διὰ τὸ σχῆμα, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχε τὸ νέον ἀποκρηάτικον φόρεμά του, διὰ τὴν ἀνυπομονησίαν μὲ τὴν ὁποίαν τὸ ἐπερίμενε, διὰ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ ὠνειρεύετο νὰ κάμῃ. . .

Μόνον ὁ καϊμένος ὁ Ἀρλεκῖνος δὲν ἔλεγε τίποτε.

— Πῶς ; ἐσὺ δὲν ἐδιάλεξες ἀκόμη τὸ ὕφασμα ; τὸν ἠρώτησε μίαν ἡμέραν ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς του. Δέν μας εἶπες τίποτε διὰ τὸ φόρεμά σου !

— Καὶ τί νὰ σας 'πῶ ; ἀπήντησε μελαγχολικῶς ὁ Ἀρλεκῖνος. Δὲν ἔχω νὰ σας 'πῶ τίποτε. Οἱ γονεῖς μου εἶνε πτωχοί, καὶ φέτος δὲν ἔχουν νὰ μοῦ κάμουν καινούργιο φόρεμα.

Οἱ συμμαθηταί του τὸν ἐλυπήθησαν πολύ. Ἔκαμαν μεταξύ των ἐν μικρὸν συμβούλιον, καὶ ὕστερα πάλιν τὸν ἐπλησίασαν καὶ του εἶπαν :

— Ἔννοια σου, Ἀρλεκῖνε ! Ἐμεῖς εὑρήκαμεν τρόπον νὰ ἔχῃς καὶ σὺ τὸ φόρεμά σου. Μὴν λυπᾶσαι !

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, καθὲν ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἔφερε καὶ ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἀρλεκῖνον ἀπὸ ἕνα κομμάτι ὑφάσματος, ἀπὸ τὸ φόρεμα πού του ἔρραπταν.

— Νά, αὐτὸ μοῦ ἐπερίσσευσεν, ἔλεγεν ὁ ἕνας.

— Νά, αὐτὸ μοῦ ἐπερίσσευσεν, ἔλεγεν ὁ ἄλλος.

Φυσικὰ τὰ τεμάχια αὐτὰ ἦσαν διαφόρων χρωμάτων καὶ διαφόρων ποιοτήτων . . . Ἀλλ' ὁ Ἀρλεκῖνος τὰ ἐδέχθη μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν καὶ μὲ ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην πτωχοῦ καὶ καλοῦ παιδίου, ὅπως ἦτον. Ἦτο δυνατὸν νὰ δυσαρεστήσῃ τοὺς ἀγαπητούς του φίλους :

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀποκρηᾶς ὁ μικρὸς Ἀρλεκῖνος ἐφάνη εἰς τοὺς δρόμους μ' ἕνα φόρεμα περίεργον, πρωτοφανές, πρωτοτυπότατον, διότι ἦτο σχηματισμένον ἀπὸ τετράγωνα παντὸς χρώματος καὶ πάσης ποιότητος... Ἀλλὰ δὲν φαντάζεσθε τί ἐντύπωσιν ἔκαμεν αὐτὸ τὸ ἀποκρηάτικον φόρεμα ! Κανὲν ἀπὸ τὰ πλουσιόπαιδα δὲν ἐπρόσεξεν ὁ κόσμος, ὅσον τὸν πτωχὸν Ἀρλεκῖνον μὲ τὰ πολύχρωμα τετράγωνα. Τὸν ἐνθυμοῦντο ὅλον τὸν χρόνον, καὶ τὴν ἄλλην ἀποκρηὰν ἐφάνησαν πολλὰ φορέματα, κατεσκευασμένα—ἀλλὰ ἐπίτηδες τώρα πλέον — μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Τὸν ἄλλον χρόνον ἀκόμη περισσότερα, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἀποκρηάτικον φόρεμα τοῦ Ἀρλεκίνου ἔγινε τοῦ συρμοῦ καὶ διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

Οὕτως ἡ ἀφελὴς εὐεργεσία τῶν παιδίων πρὸς τὸν πτωχὸν συμμαθητήν των ἔζησε, ζῇ ἀκόμη καὶ θὰ ζήσῃ αἰωνίως. Ἔκαμε δὲ καὶ περίφημον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρλεκίνου, διότι ἔκτοτε ὄχι μόνον τὰ πασίγνωστα φορέματα τῆς Ἀποκρηᾶς, τά ἀποτελούμενα ἀπὸ διάφορα κομμάτια, ὀνομάζονται «Ἀρλεκίνοι» ἀλλὰ καὶ ἓν εἶδος φαγητοῦ, μὲ πολλὰ καὶ διάφορα ἀρτύματα, ἐπίσης γνωστὸν καὶ διαδεδομένον.

Τὸ ἐφαντάζοντο ποτὲ τὰ καλὰ παιδάκια τοῦ σχολείου, ὅταν ἔδιδαν τὰ κομμάτια των εἰς τὸν Ἀρλεκῖνον ;

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 277)

«Πότε λοιπὸν ἔρχεται ὁ κύριος Γαζῆς ; ἠρώτησεν εἰς τὸ γεῦμα ὁ θεῖος τὸν ἀνεψιόν του Ἰούλιον· σοῦ ἔγραψε ;

— Μάλιστα, θεῖέ μου· θὰ ἐπιστρέψῃ τὴν Κυριακήν· ἡ δίμηνος ἄδεια τὴν ὁποίαν τοῦ ἐδώσατε, λήγει ἴσα-ἴσα τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Καὶ ποῦ ἐπῆγε ;

— Εἰς τὴν Βρετάνην. Ἐκεῖ τελειόνουν πάντα ὅλα του τὰ ταξείδια.

— Πῶς ἐπέρασε ;

— Διεσκέδασε λαμπρά. Μοῦ γράφει ὅτι ἅμα ἔλθῃ θὰ μας τὰ διηγηθῇ ὅλα.

— Χαίρω πολύ, ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ἔλλειψιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀξίου αὐτοῦ νέου.

— Μὲ τί εὐκολίαν ὅμως χαρίζεις τὴν συμπάθειάν σου ! εἶπε τότε ἡ κυρία Δούμανη. Ἡ πολλή σου καλωσύνη σὲ κάμνει νὰ τους βλέπῃς ὅλους καλούς.

— Καὶ ὅμως σπανίως ἀπατῶμαι, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δούμανης. Ἔπειτα διὰ τὸν κ. Γαζῆν εἶχα τὰς καλλίστας συστάσεις, ὅταν τὸν προσέλαβα ὡς παιδαγωγὸν τοῦ Ἰουλίου σου. Ὁ φίλος μου Πεμάλης μοῦ ὡμίλησε περὶ αὐτοῦ. Εἶνε, καθὼς ἠξεύρεις, υἱὸς ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπνίγη. Ἦτο καὶ αὐτὸς σημαιοφόρος· ἀλλὰ παρῃτήθη, χάριν τῆς χήρας καὶ πτωχῆς μητρός του, ἅμα εἶδεν ὅτι ὡς παιδαγωγὸς τοῦ Ἰουλίου θὰ εἶχε μεγαλήτερον μισθόν. Καὶ πραγματικῶς, ἕνας σημαιοφόρος δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ πέντε χιλιάδας φράγκα τὸν χρόνον, ὅσα τοῦ δίδω ἐγώ !

— Μὲ τέτοιον μισθὸν καὶ ποῖος δὲν θὰ ἐδέχετο ; ἀντεῖπε πάλιν ἡ κυρία Δούμανη.

— Καὶ ὅμως ἀμφιβάλλω ἂν ἄλλος υἱὸς θὰ ἐδέχετο νὰ θυσιάσῃ τὸν βαθμόν του καὶ τὴν φιλοδοξίαν του, χάριν τῆς μητρός του. Εὔχομαι μάλιστα νὰ δειχθῇ καὶ πρὸς σὲ ὁ υἱός σου, ὁποῖος ἐδείχθη ὁ κ. Γαζῆς πρὸς τὴν μητέρα του... Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι τὴν ἔχασε καὶ αὐτὴν τὸ παρελθὸν ἔτος. . .

— Βλέπω ὅτι σὲ πειράζουν πάντοτε τὰ λόγια μου, Εὐσέβιε. Καὶ ὅμως δὲν τα λέγω μὲ τέτοιον σκοπόν.

— Ὦ, τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης. Τελοσπάντων τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θὰ εἶνε ἐδῶ ὁ κ. Γαζῆς, καὶ ὁ Ζοζὸς θά μας σερβίρῃ εἰς τὸ τραπέζι τὸ πειὸ παλαιὸ κρασί, διὰ νὰ ἑορτάσωμεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ καλοῦ μου φίλου !

Ὁ Ζοζὸς ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς, ὅτι θὰ ἐξετέλει πολὺ εὐχαρίστως τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του, διότι καὶ αὐτὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὸν παιδαγωγόν.

Ὁ Ζοζός, ἀπὸ μικρὸς ὑπηρετῶν εἰς τὴν Λάνδην, πιστὸς ὡς σκύλος καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὸν κύριόν του, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ χωρὶς αὐτόν, εἶχεν ἀποκτήσῃ πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλῇ ἐλευθέρως καὶ νὰ ἐκφράζῃ τὴν γνώμην του διὰ κάθε τί. Μίαν ἐσπέραν λοιπὸν, ἐνῷ ἐξέδυε τὸ κυρίόν του, ἠρώτησε :

— Δέν σας φαίνεται, κύριε, ὅτι ὁ Γιαννάκης εἶνε πολὺ εὔμορφο παιδί ;

— Ναί ... βέβαια... Ἀλλὰ γιατί μ' ἐρωτᾷς ; Σὺ ὅταν ὁμιλῇς, ἔχεις πάντοτε τὸν σκοπόν σου.

— Νὰ γιατί σας ἐρωτῶ, κύριε. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Γιαννάκης εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ τραπέζι. Ἂν τον μάθω νὰ δίδῃ καὶ νὰ σηκόνῃ τὰ πιάτα, θά ἔχω τώρα ἕνα βοηθόν, καὶ ἂν ἀργότερα σπάσω κανένα χέρι ἢ κανένα πόδι. . .

— Καὶ γιατί προμαντεύεις τέτοια κακά ; ἠρώτησε γελῶν ὁ κύριος Δούμανης.

— Μὰ ἠξεύρω κ' ἐγώ, κύριε, τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ ! Ἄνθρωποι εἴμεθα... Τελοσπάντων, ἂν πάθω τίποτε, ὁ Γιαννάκης θά με ἀντικαταστήσῃ ὁλωσδιόλου.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ὁ οἰκοδεσπότης. Ἂν καὶ δὲν εὔχομαι νὰ πάθῃς τίποτε, σοῦ δίδω τὴν ἄδειαν νὰ διδάξῃς τὸν Γιαννάκην πῶς σερβίρουν καὶ νὰ τον ἐγκαταστήσῃς ὡς βοηθόν σου εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Καθὼς εἶνε ἔτσι μικρούτσικος, εὔμορφος καὶ μὲ καλοὺς τρόπους, θὰ κάμνῃ ὡραίαν φιγούραν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ζοζὸς ἤνοιξε τὸ στόμα του τόσο καὶ ἄλλο τόσο, διὰ νὰ τον εὐχαριστήσῃ, ὁ κύριος Δούμανης, ὁ ὁποῖος ἦτο εὐθυμότατος τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἐξηκολούθησε :

— Πρόσεξε ὅμως, νὰ μή σου βάλῃ ὁ Γιαννάκης κατὰ λάθος, κανένα πιάτο 'στὸ στόμά, γιατί θὰ περάσῃ ὁλόκληρο καὶ θὰ χαθῇ !

Καὶ τοῦτο ἐφάνη εἰς τὸν ἀγαθὸν Ζοζὸν τόσῳ ἀστεῖον, ὥστε ἀπὸ τὰ γέλια ἔπεσε κάτω καὶ ἐκυλίετο.

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἑπομένην ἡμέραν ὁ Γιαννάκης ἤρχισε νὰ μανθάνῃ τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ χάρις εἰς τὴν μεθοδικωτάτην διδασκαλίαν τοῦ Ζοζοῦ, ὁ ὁποῖος ἄφινε τὰ λερωμένα πιάτα ἐμπρὸς εἰς ὅλους, διὰ

νὰ ἐννοῇ ὁ μαθητευόμενός του ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσῃ καθαρά, ὁ Γιαννάκης δὲν ἤργησε νὰ γίνῃ τέλειος σερβιτόρος. Οὕτω λοιπὸν τὴν Κυριακήν, ὅταν ὁ κ. Γαζῆς ἐπέστρεψε καὶ ἐκάθησε πάλιν εἰς τὸ τραπέζι τῆς Λάνδης, εἰς τὴν συνειθισμένην του θέσιν πλησίον τῆς κυρίας Δούμανη, ὁ Γιαννάκης εὑρίσκετο ἀκριβῶς ὄπισθέν του. Καὶ φανταστῆτε μὲ ποίαν ἔκπληξιν καὶ μὲ ποίαν εὐχαρίστησιν ἤκουσε τὸν παιδαγωγὸν νὰπαντᾷ εἰς τὰς περὶ τοῦ ταξειδίου του ἐρωτήσεις τοῦ κ. Δούμανη :

— Ἔφθασα, ξεύρετε, ὡς τὸ Πλωμανάκι !

— Καὶ τί εἶνε αὐτὸ τὸ Πλωμανάκι ; Πρώτην φορὰν ἀκούω τέτοιο ὄνομα.

Καὶ ὁ κ. Δούμανης ἐκύτταξε τὸν Γιαννάκην, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ κατακόκκινος.

— Εἶνε ἕνα μικρὸ χωριό, ὅπου κατοικοῦν ὅλῳ ψαράδες, ἀπήντησεν ὁ κ. Γαζῆς. Ἔμεινα ἐκεῖ δέκα ἡμέρας.

— Ὑπάρχουν τίποτε βράχοι εἰς τὴν παραλίαν ; ἠρώτησεν ὁ οἰκοδεσπότης, ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ τὸν Γιαννάκην, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔνευε ναί ! ναί ! μὲ τὸ κεφάλι του.

— Βεβαίως, ὑπάρχουν βράχοι πελώριοι καὶ πολὺ παράξενοι. Μοῦ συνέβη μάλιστα καὶ κάτι τι περιεργότατον εἰς ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς βράχους.

— Τί σας συνέβη ; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος.

— Εἶχα πάρῃ μίαν ἡμέραν τὸ τουφέκι μου καὶ ἐσκότωνα γλάρους, ἔτσι γιὰ γοῦστο, διότι οἱ γλάροι, ξεύρετε, δὲν τρώγονται. . .

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει σκληρότητα, παρετήρησεν ἡ κυρία Δούμανη, ἀστειευομένη, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιαν σοβαρότητα.

— Τὸ ὁμολογῶ καὶ τὸ ἐξομολογοῦμαι, κυρία μου, ἀπήντησεν ὁ παιδαγωγὸς μὲ τὸν ἴδιον τόνον. Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ ἐσκόπευα ἕνα γλάρον, τὸν τελευταῖον, τὸν εἶδα ἔξαφνα νὰ καταβῇ εἰς τὰ πόδια μου ὡς σφαῖρα, καὶ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ τρώγῃ μὲ ὅλην του τὴν ἡσυχίαν κάτι καβουράκια, ποῦ ἐπερικατοῦσαν ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον. Συγχρόνως ἀκούω καὶ κάτι γέλια παιδικὰ πού μου ἐφάνη ὅτι ἔβγαιναν μέσα ἀπὸ ἕνα βράχον, ἐκεῖ πλησίον. Ἐσυλλογίσθηκα, ὅτι ὁ εὔμορφος ἐκεῖνος καὶ ἥμερος γλάρος θὰ νῆκεν εἰς τίποτε παιδιά, τὰ ὁποῖα θὰ εὐφρεύαν ἐκεῖ κάπου, καὶ ἀπεμακρύνθην. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπέστρεψα ἐνωρίτερα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πιάσω γαρίδες. Ὁ ἴδιος πάλιν γλάρος ἔτρεξε κοντά μου, καὶ μου ἐζήτοῦσε μερίδιον. Τότε μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ μάθω καὶ καλὰ τίνος εἶνε. Ἐπεριτριγύρισα ἕνα μεγάλον βράχον· ἀλλὰ φαντασθῆτε μὲ ποίαν μου ἔκπληξιν παρετήρησα ὅτι δὲν εἶχεν εἴσοδον. Ὡμοίαζε μὲ πύργον τετράγωνον καὶ πελώριον, ἀπὸ ἕνα μονοκόμματον γρανίτην, χωρὶς ἄνοιγμα πουθενά. Καὶ ἔλεγα : Ἀπὸ ποῦ κατώρθωσαν νὰ ἔμβουν μέσα ἐκεῖνα τὰ παιδιά ; Ἀδύνατον νὰ το μαντεύσω. . .

Ὁ Γιαννάκης δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ πλέον καὶ ἀνέκραξε :

— Ἀπὸ τὴν τρύπαν, ποῦ εἶνε κάτω εἰς τὸν ἄμμον !

Καὶ τόση ἦτο ἡ συγκίνησίς του, ὥστε τὸ πιάτον τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε ἐκείνην τὴν στιγμήν, τοῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χέρια, ἐκτύπησε πρῶτα εἰς τὸν ὦμον τῆς κυρίας Δούμανη, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐκύλισε κάτω καὶ ἔγινε χίλια κομμάτια.

—Τί κατάστασις εἶν' αὐτή; εἶπεν ἡ κυρία Δούμανη καταθυμωμένη. Βλέπεις, Εὐσέβιέ μου, ὅτι δὲν ἐκλέγεις καλὰ τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας ;

— Ἐπειδὴ τάχα ἔσπασε ἕνα πιάτο ; ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης. Δὲν πειράζει ! Σήμερα δίδω τὸ δικαίωμα εἰς τὸν Γιαννάκην νὰ τα σπάσῃ ὅλα !

— Ὄχι ὅμως ἐπάνω εἰς τὴν πλάτη μου ! εἶπεν εἰς ἄκρον δυσηρεστημένη ἡ κυρία.

— Μὰ πῶς αὐτὸ τὸ παιδὶ ὁμιλεῖ διὰ τὸν βράχον; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς. Τὸν ξεύρεις, παιδί μου ;

[Ἕπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς *Α. Ζιννεβραίη*

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΟΓΟΝ

(Μῦθος Κριλώφ)

Σὲ σπίτι χωρικοῦ ἕνα σκυλὶ
πιστό, ἀλλὰ γρυνάρικο πολύ,
μὲ τάλογο τοῦ ἀφεντικοῦ του μιά φορὰ
εἰς λόγους ἦλθε· κ' εἶπε ὁ Μοῦργος σοβαρά :

«—Ὁρίστε, ποιὸς περνᾷ ζωὴ χρυσῆ !
Ἐνῷ σὰν βασιλιᾶς περνᾷς ἐσύ,
ἐγώ, σὰν κακομοιριασμένος, ζῶ ἐδῶ..!
Ἕνα καλό, ἂν δὲν σε διώξουν, δὲν θὰ ἰδῶ!

Καὶ ποιὰ μᾶς κάνεις τάχατες δουλειά ;
ἀνθρώπους φέρεις, ἢ μὲ βῆμα ἀργὸ-ἀργὸ
τὸ ἀροτρό σου σύρεις μὲ τὸ γεωργό...
καὶ ὕστερα φαγί καὶ τεμπελιά !

Μ' ἐμένα ὅμως ὁ καθένας ἂς ἐλθῇ,
ἂν του βαοτᾷ καὶ ἂν τολμᾷ νὰ συγκριθῇ!
Μικρὸ δὲν εἶνε πρᾶγμα ! Μὴ θαρρῇ
νὰ κάμῃ τὴ δουλειά μου, ὅτ' εἰμπορεῖ ;

Τὰ πράβατα ὅλη 'μέρα νὰ φυλάττῃ
καὶ ὅλη νύκτα μ' ἀγρυπνο τὸ 'μάτι
ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν αὐλὴ νὰ ξενυκτᾷ. . !»
«—Ναί· δίκηο ἔχεις· τάλογο ἀπαντᾷ·

Ἐγ' ὅμως, ἂν δὲν πάω κάθε καιρὸ
νὰ σύρω τἀροτρό μου 'ς τὸν ἀγρό,
βεβαίως τἀγρυπνό σου τότε 'μάτι. . .
τίποτ' ἐδῶ δὲν θἄχῃ νὰ φυλάττῃ !»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΕΞ ΕΙΚΟΝΑΣ

Ἡ Λιλῆ καὶ ὁ Ντορῆς εἶνε φίλοι.

Μίαν ἡμέραν ἡ Λιλὴ τὸν ἐγκαταλείπει . .

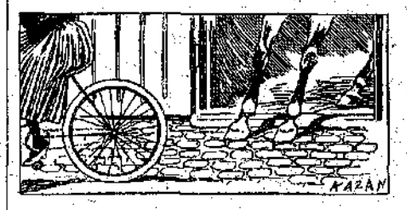

Δὲν περιγράφεται ἡ ἀπελπισία τοῦ Ντορῆ

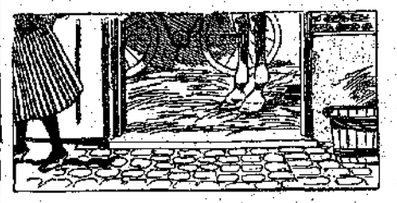

Τώρα μελετᾷ τὴν φοβερὰν ἐκδίκησιν.

Τὴν ὁποίαν καὶ ἐκτελεῖ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

Δάκρυα μετανοίας καὶ συμφιλιώσεως.

Ο ΧΡΥΣΟΛΑΙΜΗΣ

Εἰς τὴν στέγην ἀρχοντικῆς ἀγρεπαύλεως, εἰς ἕνα πύργον ὑπερήφανον, δεσπόζοντα ὅλης τῆς περιοχῆς, κατῴκει πολυμελὴς οἰκογένεια Περιστερῶν. Ἐπὶ πολλὰς ἤδη γενεάς, τὰ πτηνὰ ἔζων ἐκεῖ ἥσυχα καὶ εὐχαριστημένα, εἰς πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἔχοντα ἄφθονον τὴν τροφήν, καὶ οὐδέποτε μεριμνῶντα περὶ τῆς αὔριον. Ἐκαμάρωναν, ἀλλὰ χωρὶς ἔπαρσιν· ἄφιναν τὰ ποικιλόχροα πτερά των νὰ λάμπουν εἰς τὸν ἥλιον, ἀλλὰ χωρὶς ὑπερηφάνειαν· ἐπίσης χωρὶς ὑπερηφάνειαν καὶ χωρὶς νὰ περιφρονῶσι τὰ βραχύπτερα πτηνά, ἐπετοῦσαν καὶ ἀνέβαιναν καμμίαν φορὰν ὥς τὰ τύννεφα. Αἱ πτέρυγές των εἶχον τὴν δύναμιν νὰ τὰ ὁδηγήσουν, ἂν ἤθελαν, καὶ ὑψηλὰ καὶ μακράν· ἐν τούτοις ἐκεῖνα οὐδέποτε ἀπεμακρύνοντο ἐκ τῆς ἑστίας των. Καμμίαν φορὰν μετέβαινον εἰς τὰ περίχωρα πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν γνωρίμων των περιστερῶν, ἀλλὰ μακρυνὰ ταξείδια οὐδέποτε ἔκαμαν, οὔτε εἶχον εἰς τὸν νοῦν των νὰ κάμουν ποτέ, — τόσον ἦσαν εὐτυχῆ εἰς τὴν πατρίδα των.

Τίποτε δὲν τοις ἔλειπε πραγματικῶς· ἀλλὰ τὸ μεγαλήτερον μέρος τῆς εὐτυχίας των ὠφείλετο εἰς τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτῆρός των. Τόσον τὰ χρηστὰ πτηνά, ὅσον καὶ οἱ χρηστοὶ ἄνθρωποι πρέπει νὰ παρηγορῶνται εἰς τὰς δυστυχίας των, συλλογιζόμενοι ὅτι ἡ καλωσύνη εἶνε στοιχεῖον ἀπαραίτητον τῆς εὐτυχίας· καὶ ὅτι οἱ κακοί, εἴτε πτέρυγας ἔχωσιν εἴτε χεῖρας, ἀδύνατον εἶνε νὰ πολαύσουν εὐτυχίαν, ἐφ' ὅσον μένουν κακοί!

Αἱ Περιστεραὶ ἦσαν καλαί· ὁ ἐγωϊσμὸς δὲν εἶχε θέσιν εἰς τὰς καρδίας των· μολονότι ἔζων καὶ ἐτρέφοντο τόσον καλά, ἐσυλλογίζοντο καὶ ἐλυποῦντο τὰ πτωχὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα τὸν χειμῶνα κοιμῶνται εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ δὲν εὑρίσκουν τροφὴν καθημέραν. Διὰ τοῦτο συχνὰ ἡ στέγη των ἐφιλοξενοῦσε τοιαῦτα δυστυχῆ πλάσματα. Διὰ τοῦ παραδείγματος τῶν γονέων των, τὰ μικρὰ περιστέρια ἐδιδάσκοντο ὅτι δὲν ὑπάρχει γλυκύτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνίαν, καί, ἀπὸ τῆς φωλεᾶς ἀκόμη, ἐξησκοῦντο εἰς τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν ὑπερτάτην ἡδονὴν τῶν ἀγαθῶν.

Εἰς ἀπόστασιν δύο λευγῶν ἀπὸ τοῦ Περιστερεῶνος, ὑπῆρχε μέγα δάσος, ὅπου, ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν, ἤρχετο τακτικὰ μία ἀγέλη Ἀγριοπεριστερῶν, καὶ ἐπερνοῦσε τὸ καλοκαῖρι.

Ἂν καὶ τῆς αὐτῆς καταγωγῆς πτηνά, Περιστεραὶ καὶ Ἀγριοπεριστεραὶ δὲν εἶχον στενὰς σχέσεις. Ὁσάκις συνηντῶντο εἰς τὸν ἀέρα, ἐχαιρετῶντο εὐγενῶς, ἀλλὰ τίποτε περισσότερον. Αἱ Ἀγριοπεριστεραί, συνειθισμέναι εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν δασῶν καὶ τῶν μεγάλων ταξειδίων, περιεφρόνουν κάπως τὴν οἰκιακὴν καὶ καθεστικὴν ζωὴν τῶν Περιστερῶν· αὐταὶ δὲ πάλιν ὀλίγην ἔτρεφον ἐμπιστοσύνην πρὸς πτηνά, ἔχοντα τόσον διαφορετικὰς ἕξεις.

Μίαν ἡμέραν, ἐν Ἀγριοπερίστερον πληγωμένον, ἔπεσε λιπόθυμον παρὰ τὴν θύραν τοῦ Περιστερεῶνος. Εἶχεν εἰς τὴν πτέρυγα σφαιρίδιον κυνηγοῦ, καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ πετάξῃ. Εἴπομεν, ὅτι αἱ Περιστεραὶ ἦσαν φιλόξενοι. Ὅσαι εὑρέθησαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ σπίτι, ἔσπευσαν πλησίον τοῦ τραυματίου. Τὸν μετέφεραν μὲ προσοχὴν ἐντὸς τοῦ Περιστερεῶνος, τοῦ ἔκαμαν μίαν στρωμνὴν ἀπὸ βαμβάκι, τὸν ἐξήπλωσαν μαλακά, καὶ κατόπιν ἔστειλαν ἀγγελιαφόρον εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ εἴπῃ εἰς τὰς Ἀγριοπεριστερὰς νὰ μὴν ἀνησυχήσουν διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συγγενοῦς των, ὅτι ἦτο πληγωμένος εἰς τὴν πτέρυγα, ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρά, ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὸν Περιστερεῶνα, ὅτι θά τον ἐκρατοῦσαν ἐκεῖ μέχρις ἐντελοῦς θεραπείας τῆς πληγῆς του, καὶ ὅτι θά τον ἐπεριποιοῦντο ὡς ἀδελφόν.

Καὶ ἐκράτησαν πραγματικῶς τὰς ὑποσχέσεις των. Μὲ ὅσην τρυφερότητα καὶ προθυμίαν ἐπεριποιήθησαν τὸν ξένον ἐκεῖνον, οὔτε συγγενῆ των θὰ ἐπεριποιοῦντο. Τοῦ ἔδιδαν τὸ καθαρώτερον νερόν, τοὺς καλλιτέρους κόκκους· δὲν τον ἄφιναν ποτὲ μόνον· περιστεραὶ καὶ περιστέρια, δὲν ἤξευραν ποῖος νά τον πρωτοπεριποιηθῇ, ὅταν εἶχεν ἀκόμη πυρετόν, ποῖος νά τον πρωτοδιασκεδάσῃ, ὅταν ἤρχισε πλέον ἡ ἀνάρρωσις· καὶ ἐπειδὴ ἀγαπᾷ κανεὶς εἰς τὸ τέλος ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον εὐεργετεῖ, ὅ,τι ἔκαμνον κατ' ἀρχὰς ἐκ φιλανθρωπίας, τὸ ἔκαμνον κατόπιν ἐξ αἰσθήματος φιλίας καὶ εὐχαριστήσεως.

Ὁ τραυματίας ἦτο ἄξιος τῶν περιποιήσεων. Τέκνον τῆς Ἀνατολῆς, ἀνατεθραμμένον μὲ τὰς παραδόσεις τῆς ἀραβικῆς εὐγενείας, ἠσθάνετο ζωηροτάτην τὴν πρὸς τοὺς εὐεργέτας εὐγνωμοσύνην. Μὲ ὅλους του τοὺς πόνους, δὲν παρέλειπε ποτὲ νὰ εὐχαριστῇ τοὺς νοσοκόμους του, καὶ μόλις ἔγινε καλλίτερα ἔκαμνε τὰ δυνατά του διὰ νὰ καθιστᾷ εὐαρέστους τὰς ὥρας, τὰς ὁποίας ἀφιέρωναν εἰς αὐτόν. Καὶ ἐπειδή, ὡς γνήσιον τέκνον τῆς ἐρήμου, κατεῖχε τὸ ἄδωρον τῆς διηγήσεως, ἐσκέφθη νά τους διασκεδάσῃ διηγούμενος τὰ ταξείδιά του. Πολλάκις εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν ροῦν τοῦ Ροδανοῦ, τοῦ ὡραίου τούτου ποταμοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλβετία στέλλει πρὸς τὴν Γαλλίαν. Εἶχε διασχίσῃ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις τὴν χαριτωμένην Μεσόγειον. Εἶχε σταθῇ εἰς τοὺς βράχους τῆς Σαρδηνίας καὶ εἰς τοὺς ἐλαιῶνας τῆς Κορσικῆς. Ἐγνώριζεν ὅλην τὴν Ἰταλίαν. Πολλάκις ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ κεκλιμένου πύργου τῆς Πίσσης, ἐπὶ τοῦ περιφήμου παλατίου Πίττη, ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς Μητροπόλεως τοῦ Μιλάνου. Ἔζησεν εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπου βασιλεύουν αἱ περιστεραί· εἶδε τὸν θόλον τοῦ ἁγίου Πέτρου, καθὼς καὶ τὸν καπνὸν τοῦ Βεζουβίου. Τοῖς ὡμίλησε περὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ περὶ τοῦ Παρθενῶνος, περὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Τοῖς περιέγραψε τὸν μαγευτικὸν Βόσπορον μὲ τὰ ὡραῖά του παλάτια, ὅπου αἱ χανούμισσαι στολίζουν τὰ μαλλιά των μὲ μαργαριτάρια καὶ μὲ φλουριά, καὶ σύρουν νωχελῶς ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων δαπέδων τὰς χρυσοκεντήτους ἐμβάδας των.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Πρόχειρος)

Ἀπὸ τῆς 20 μέχρι τῆς 26 Αὐγούστου, — ἡμέρας καθ' ἣν τὸ παρὸν φύλλον τίθεται εἰς τὸ κιοσκίριον, — ἐψηφίσαν προσέτι ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξασέλιδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἐν ὅλῳ σελίδες 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρῷον, τῶν Συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἑξῆς κατὰ σειράν:

[Συνέχεια ἐκ σελίδος 278]

149. Μαρίκα Ἀχ. Μπεργιάννη, Ἀθηνῶν.
150. Ἑλένη Γερασ. Φωκᾶ, Ἀργοστολίου.
151. Ἀριστοτέλης Π. Μακρόπουλος, Καλαμῶν.
152. Δημόκριτος Ἀλ. Μυλωνάδης, Κων/πόλεως.
153. Ζωὴ Ἀντ. Ζαλάππα, Ἀθηνῶν.
154. Ἀντώνιος Γ. Λοΐζος, Γαλαξίου.
155. Τρισεύγενη, Δημ. καὶ Διον. Π. Ραζηκώ- [τσικα, Σύρου.
156. Δέσπω Πεστεραντζόγλου, Σμύρνης.
157. Γεώργιος Δ. Φλωρίδης, Κωνσταν/πόλεως.
158. Χρῆστος Ἰω. Καλδερίμης, Κωνσταντσης.
159. Δημήτριος Ε. Δίπλας, Λευκάδος.
160. Παναγιώτ. Γ. Κουτσαμητόπουλος, Καλαμῶν.
161. Ἰουλία Ν. Γιαννούλη, Δίγλυνης.
162. Σεβαστὸς Α. Οἰκονόμου, Σύρου.
163. Χρῆστος Ἀλ. Οἰκονόμου, Χαλκίδος.
164. Γεώργιος Κατσαράνης, Berlad.
165. Ἰωάννης Μ. Ἰορδανόπουλος, Ἀθηνῶν.
166. Ἀριέττα καὶ Φιορέττα Α. Μαρελάου, [Ἀθηνῶν.
167. Παναγιώτης Κ. Καρζῆς, Ἄργους.
168. Μαρία Ἀθ. Καλλινίκου, Πόρου.
169. Πέτρος Θεοδ. Γρυπάρης, Μυκόνου.
170. Λίνα Εὐθ. Λοβέρδου, Ἀργοστολίου.
171. Μιχαὴλ Σπυρ. Κουρούκλης, Λητζουρίου.
172. Ἐδνθη Γ. Σωτηρίου, Σμύρνης.
173. Βικτωρία Ἀρ. Ἀποζολίδου, Μονεμβασίας.
174. Ἀργυρὼ Μ. Παπαμάρκου, Μονεμβασίας.
175. Κωνστ. Π. Βοκοτόπουλος, Σύρου.
176. Μαρία Κ. Πολέμη, Ἄνδρου.
177. Γεώργιος Ι. Λεχωνίτης, Ἀλεξανδρείας.
178. Χαράλαμπος Π. Τόλιας, Πρεβέζης.
179. Ὀρέστης Κ. Λευΐτης, Μόσχας Ρωσσίας.
180. Ἀφροδίτη Β. Μελίδου, Ματκὸπ Ρωσσίας.
181. Γρηγόριος Ι. Λευΐτης, Ματκὸπ Ρωσσίας.
182. Ἰωάννα. Κ. Γρηγοριάδης, Ματκὸπ Ρωσσίας.
183. Παναγιώτης Ρούμπος, Καλαμῶν.

[Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον οἱ μετὰ τὴν 26 Αὐγούστου ἐγγραφησόμενοι.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μπαμπᾶ, σήμερα ἡ σκάλα μας δὲν ἔγινε «μουσικὴ κλίμαξ;»

— Γιατί, παιδί μου;

— Μὲ δέν την ἀνέβηκαν καὶ κατέβηκαν οἱ μουσικοί, ποῦ ἦλθαν νὰ παίξουν γιὰ τὴν ἑορτή σου;

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Δρέθα.

* * *

Ψευδολόγος πρὸς φίλον του:

— Μιὰ ἡμέρα, ἐκεῖ ποῦ ἐκαμόμουν εἰς ἕνα ἀγρόν, αἰσθάνθηκα σὰν νὰ ἐσηκόνομουν σιγὰ-σιγά. Καὶ τί ἄγνον, νομίζεις; Τὰ στάχυα ἐμεγάλωναν καὶ μ' ἐσήκωναν καὶ μένα μαζί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναϊάδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΑΝΗΓΕΙ

ΤΗΝ 31 Αὐγούστου λήγει ἡ Προθεσμία τῆς Ψηφοφορίας. Σᾶς μένουν δηλαδὴ *τρεῖς ἡμέραι* ἀκόμη διὰ νὰ ψηφίσετε, ὅσοι δὲν ἐψηφίσατε μέχρι τῆς στιγμῆς που ἀναγινώσκετε τὸ σημερινὸν φυλλάδιον. Τρεῖς ἡμέραι . . . οὔτε πολύ, οὔτε ὀλίγον. Δὲν εἶνε βέβαια ἐνωρίς, ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε ἀργά. Ὅποιος θέλῃ, ἔχει ἀκόμη καιρὸν νὰ ἔλθῃ. Αἱ Ψηφοφορίαι διαρκοῦν συνήθως μίαν ἡμέραν, καὶ ἰδοὺ ὅτι σεῖς ἔχετε εἰς τὴν διάθεσίν σας τρεῖς ὁλοκλήρους. Μὴ σας φοβίσῃ ἡ ἰδέα, ὅτι ἔρχεσθε τελευταῖοι· εἶπε καὶ ἄλλοτε ὅτι ὁ Χριστὸς μ' ἔμαθε νὰ δέχωμαι καὶ κατὰ τὸν ἔσχατον, καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον.» Ἔμπρὸς λοιπόν! Ἐντὸς τῶν τριῶν αὐτῶν ἡμερῶν ἂς γίνῃ τὸ *θαῦμα*, τὸ ὁποῖον περιμένομεν... Μόνον ἀφ' οὗ καρέλθῃ καὶ ἡ 31 Αὐγούστου θὰ εἶνε ἀργά. Ἄ, μόνον ἐν τῷ Ἅδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια... Εἶπα!

«ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ»

Κατέντησε πολυπαθὴς καὶ αὐτὸς ὁ *Πρόας* ὁ *Νικίου*... Φαντάζομαι τί θὰ λέγουν, ὅσοι τὸν περιμένουν μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν.

Εἶπα ὅτι θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον, ἀλλὰ δὲν κατωρθώθη τὸν Αὔγουστον οὔτε τὸν Σεπτέμβριον ... ἄ, ναί, χωρὶς ἄλλο. Τώρα ἡ ἐκτύπωσις προχωρεῖ ταχύτατα, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ Σεπτεμβρίου, τὸ βιβλίον θὰ εἶνε ἕτοιμον καὶ θὰ εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν πολυπληθῶν συνδρομητῶν του.

Ἀλήθεια, δὲν θὰ τον διαβάσουν, ὅπως εἴπαμεν, κατὰ τὰς Διακοπάς· διότι τὸν Σεπτέμβριον ἀρχίζουν πλέον τὰ μαθήματα. Ἀλλ' ἐν ὡραῖον βιβλίον πάντοτε εὑρίσκει καιρὸν νὰ το ἀναγνώσῃ κανείς, καὶ πάντοτε ὠφελεῖται.

Τὸ βιβλίον εἶνε ὅτι μία ὁλωσδιόλου ἀπροσδόκητος συρροὴ ἐμποδίων ἔκαμε νὰ βραδύνῃ τόσον ἡ ἔκδοσις τοῦ «Πρόαντος». Ἐχάλασαν μερικαὶ εἰκόνες, καὶ ἐδέησε νὰ ξαναγίνουν· ἤρθησε πάρα πολὺ νὰ ἔλθῃ τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον παρήγγειλα· εἰς τὸ τυπογραφεῖον, ἕνεκα τῆς ἐκτυπώσεως τῶν σχολικῶν βιβλίων, τοὺς μῆνας τούτους εἶχον πάρα πολὺ ἐργασίαν. Καὶ οὕτως ὁ «Πρόας» ἔμεινεν ὀπίσω.

Ἀλλὰ τὰ παθήματα μοῦ ἔγιναν μαθήματα αὐτὴν τὴν φοράν, καὶ ἀπεφάσισα εἰς τὸ ἑξῆς νὰ τυπώνω ἀπὸ τὸν χειμῶνα, τοὺς τόμους τῆς Βιβλιοθήκης, τοὺς ὁποίους θὰ ἐκδίδω τὸ Καλοκαῖρι. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ καθυστέρησις τῆς Βιβλιοθήκης μας θὰ εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία.

Συγχαίρω θερμῶς τὰς φίλας μου, αἱ ὁποῖαι μετὰ τόσης ἐπιτυχίας ὑπέστησαν τὰς ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις εἰς τὸ Ἀρσάκειον. Ἡ πλειονοψηφία αὐτῶν, ἡ μᾶλλον ἡ ὁλοψηφία, ἔλαβε τὸν πρῶτον βαθμόν, δηλαδὴ ἄριστα. Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι ἐκ τῶν δευτεροβαθμίων πολὺ ὀλίγαι ἦσαν αἱ φίλαι μου, ἐκ δὲ τῶν τριτοβαθμίων, *οὐδεμία*. Καὶ πάλιν ἐκ τῶν πέντε, αἱ ὁποῖαι, μεταξὺ τῶν 88 πρωτοβαθμίων, ἔλαβον σωστὸν 10, αἱ τρεῖς ἦσαν φίλαι μου: ἤτοι ἡ *Μαρία Παυλάκη*, ἡ *Ἄννα Φραγκίσκου* καὶ ἡ *Μαρία Κοτζάνη*. Δυποῦμαι διότι δὲν ἔχω τόκον νὰ δημοσιεύσω καὶ τῶν ἄλλων τὰ ὀνόματα. Ἀλλ' ἂς δεχθοῦν ὅλαι, μαζὶ μὲ τὰ συγχαρητήριά μου, καὶ τὰς εὐχαριστίας μου, διότι αἱ Ἐξετάσεις αὐταὶ ἦσαν δι' ἐμὲ νέος θρίαμβος, ἀφ' οὗ *σχεδὸν ἀποκλειστικῶς* αἱ φίλαι μου διεκρίθησαν ... ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν κτλ.

Ναύαρχε Σάμψων, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἀλλ' αἱ προτάσεις σου εἶχον δημοσιευθῇ, πρὶν λάβω τὴν ἐπιστολήν σου.

Πολὺ μ' εὐχαριστήσεν ἡ ἐπιστολή σου, *Δημήτριε Γεροντέλλη*, καὶ ἐθαύμασα τὴν ἐφιλομουσίαν σου. Σὲ παρακαλῶ ὅμως διὰ τὸν μικρὸν ἐξάδελφόν σου, τὸν ὁποῖον θὰ κηδεμονεύῃς ὡς συνδρομητὴν μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεώς του, νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι ἔχω ἤδη ἄλλον *Δίκαιον Ἀριστείδην*. Ἐπιθυμῶ δὲ νὰ μου γράψῃς συχνά.

Στήριγμα τῆς Μητρός, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμαν σοῦ ἐξέλεξα, τὸ ὁποῖον μοῦ ἤρεσε πολύ. Μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἔλαβα ἐπιστολή σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν, καὶ εἶδα ὅτι ἐξακολουθεῖς νὰ μ' ἀγαπᾷς μὲ ὅλην σου τὴν καρδιάν. Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον.

Μ' ἔκαμες κ' ἔζησα ὀλίγον εἰς τὴν δροσερὰν ἐξοχήν σας, *Ἑλληνοπούλα*, μὲ τὴν περιγραφικωτάτην ἐπιστολήν σου. Ἐχάρην πολὺ που ἐξ αἰτίας μου ἐγνωρίσθης μὲ τὴν *Πάντοτε Φαιδράν*. Εἶδες τί ἔξυπνο κοριτσάκι; Σοῦ ἐταίριαζεν ὡς φίλη.

Ἠθοποιὲ Κήν, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Βασίλειε Βασιλείου, νἀναγνώσῃς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον, καὶ τότε θὰ ἴδῃς πῶς στέλλονται οἱ λύσεις. Ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλλον ἀρχίζει νέος Διαγωνισμός. Χαίρω που ἀπεφάσισες νὰ μου γράψῃς.

Ζορερὲ Μεσαίων, ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα*, μοῦ εἶχε στείλῃ ἓν ὁλόκληρον τετράδιον μὲ πολλὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, ὅλας ἐπιτυχεῖς καὶ διαφόρων εἰδῶν. Ἀπὸ αὐτὰς λοιπὸν ἐξέλεξα τὰς 10 ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσα μαζί, διότι ἀπετέλουν ἓν σύνολον ποικίλον, πλήρες καὶ ὡραῖον, — ὅπως καὶ τοῦ *Λουσίου*. Καὶ σὺ μοῦ ἔστειλες πολλὰς καὶ ποικίλας Ἀσκήσεις ἐπιτυχεῖς· ἀλλὰ κατὰ καιρούς, ὄχι ὅλας μαζί, ὥστε νὰ τας ἔχω ὑπ' ὄψει μου ἐν τῷ συνόλῳ, διὰ νὰ κάμω παρομοίαν ἐκλογὴν καὶ δημοσίευσιν. Ἐνόησες τώρα;

Ὀρέστη Χρηστίδη, νέε μου φίλε, σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς. Μὴ διστάζῃς νὰ μου γράψῃς πάντοτε καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς. Σιγὰ-σιγὰ συνειθίζει κανείς.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, *Λευκὲ Κόρακ*, διὰ τὰς τόσον θερμὰς ἐπιρράσεις. Εἶσαι πραγματικῶς φίλος ἐνθουσιώδης καὶ πολὺ ἀγαπητός. Ὡς πρὸς τὴν *Ἀλεξεῶν*, τὴν ὁποίαν εἶδες εἰς τὰς ἐγκρίσεις τῶν ψευδωνύμων, σὲ πληροφορῶ ὅτι δὲν εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία ἔκλεψε τὸ χυρὶ τοῦ προπάππου σου, ἀλλ' ἁπλῶς μία ἀπόγονός της.

Πάνε Β. Τριγγέτα, σ' ἐνέγραψα εἰς τὸν «Πρόαντα». Νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον διότι ἔχω ἤδη *Μαστρογαλαστήρ*.

Κυματίζουσα θάλασσα, τὰ μπιλιέτα μὲ τὸ ψευδώνυμον, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ φίλοι μου, δὲν εἶνε βέβαια πρᾶγμα ἀπολύτου ἀνάγκης, ἀλλὰ κομψῆς πολυτελείας. Μὲ αὐτὰ συνήθως συνοδεύουν τὰ τετράδια τῶν Μικρῶν Μυστικῶν των.

Ἀφρᾶτο Γουρουνόπουλο, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Εὐχαριστοῦμαι πάντοτε νἀκούω καλὰ διὰ τὰ αἰσθήματα τῶν φίλων μου καὶ διὰ τοῦτο εὐχαριστήθην δι' ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῆς ἀδελφικῆς φιλίας, ἡ ὁποία σὲ συνδέει πρὸς τὸν *Σφιαντὸν Ἱππότην*.

Μετὰ βαθυτάτης μου θλίψεως, μανθάνω αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸν θάνατον τοῦ καλλίστου καὶ ἀγαπητοτάτου φίλου μας, τοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Κύκλωψ Πολύφημος* γνωσοῦ σας *Ἀναθεμάτου Ἀνδριτσάκη*, ἐπισυμβάντα ἐν Κηφισσίᾳ κατόπι τυχαίου καὶ ἀπροσδοκήτου δυστυχήματος. Ποῖος θὰ παρηγορήσῃ τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς καὶ ἀδελφούς τοὺς θρηνοῦντας τόσῳ τραγικὸν καὶ ἄωρον ἀποχωρισμόν; Μόνος ὁ Θεὸς εἰμπορεῖ νὰ ξηράνῃ τὰ πικρὰ αὐτὰ δάκρυα, καὶ Τον παρακαλῶ ἐξ ὅλης καρδίας... Προσευχηθῆτε καὶ σεῖς, ἀγαπητοὶ μουφίλοι, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ μεταστάντος συναδέλφου σας καὶ ὑπὲρ τῆς ταχείας παραμυθίας τῶν δεινῶς δοκιμασθέντων συγγενῶν του!

Δόξα σοι ὁ Θεός! ἔλαβα τέλος πάντων καὶ μίαν ἐπιστολὴν «ἀνθρωπινὴν» ἀπὸ τὸ *Κάτσε-Βρέττο*, πλήρη, ἐκτενῆ, γραμμένην μὲ μελάνην καὶ . . . μὲ μίαν κομψὴν ζωγραφιτσαν ἀπ' ἐπάνω. Τώρα μάλιστα, δὲν ἔχω κανένα παράπονον. Τοῦ ἀπαντῶ δὲ εἰς τὴν ἐρώτησίν του, ὅ,τι ἂν πάρῃ κανεὶς Α' Βραβεῖον εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν, π. χ., εἰμπορεῖ νὰ διαγωνισθῇ κατόπιν εἰς τὴν Ἀνωτέραν, ἀρκεῖ νὰ δηλώσῃ ὅτι τὸ ἐπιθυμεῖ.

Δέν σε εἶχα λησμονήσῃ, *Νεαρὰ Καλλιτέχνις*· ἔτσι εὔκολα λησμονοῦνται τόσον ὡραῖαι ἐπιστολαὶ καὶ τόσον καλαὶ φίλαι; Ἀμὲ ἐκεῖνες ἡ ζωγραφιές σου; διατί δὲν εἴχες καὶ σήμερον καμμίαν; Ἀλήθεια, νὰ πῇς εἰς τἀδέλφια σου νὰ μου γράψουν, χωρὶς κανένα δισταγμόν. Τὰς δὲ πληροφορίας ἔπρεπε νὰ τας ἐπαναλάβῃς, ἅμα εἶδες ὅτι τὴν ἑβδομάδα ποὺ σου ἀπήντησα, δὲν εἶχα τόπον διὰ πληροφορίας.

Κατενθουσιασμένος ὁ φίλος μου *Κολοσσὸς τῆς Ρόδου* μὲ τὴν γνωριμίαν τοῦ *Ψάλλοντος Ρόδακος* καὶ τοῦ *Μικροῦ Τυμπανιστοῦ*, τὴν ὁποίαν ἔκαμε τὸν παρελθόντα Ἰούλιον, διερχόμενος ἐκ Σμύρνης. Μοῦ γράφει δὲ ὅτι ἦτο συγκινητικωτάτη ἡ στιγμή, καθ' ἣν πρόκειται καὶ οἱ τρεῖς ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς Ψηφοφορίας μας. Τί ὡραία στιγμή, πραγματικῶς!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Πρωΐα* (Β. Δ. φαίνεσαι μικρὸς, ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ τόσον προσεκτικός, ποῦ σπανίως θὰ κάμνῃς λάθος· αὐτὸ συμπεραίνω ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σου) *Νυκτοκόρακα* (Ε. Β.) *Κολοκυθόσσορον* (Ν. Μ.), *Σαλπιγκτὴν* (Σ. Α.) καὶ *Μικρὸν Περιηγητὴν* (Ι. Π.)

Ἀσκήσεις, πληροφορίαι: — Παραλείπονται τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἐλλείψει χώρου ἑπομένως παρακαλῶ τοὺς στείλαντας, ὅσους θέλουν, νὰ τας ἐπαναλάβουν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀντιλλάξουν: Ὁ *Ἀρθοῦρος Κοὲν* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον* — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* καὶ *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* — ἡ *Ἰωνικὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Ἑτοιμόρροπον Οἰκίαν* — τὸ *Φωτοβόλον Ἄστρον* μὲ τὸν *Μικρὸν Πιανίστα*, *Μικρὸν Διάβολον* καὶ *Ἱππότην τῆς Ἐλευθερίας Μορφῆς* — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Εὐρυδιάδης* μὲ τὴν *Παπαρούνα τῆς Πεντέλης*, *Ἀγκάθι*, *Δάφνην* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* — ὁ *Μυλόρδος* μὲ τὴν *Νῆσον τῶν Φαιάκων*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Γενναῖον Δόσβιον*, *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν* καὶ *Νοσταλγὸν Ἕλληνα* — ὁ *Ἄγρυπνος Δράκων* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Τορπιλλοβόλον*, *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους* καὶ *Ποιήτριαν Σαπ-*

φώ·—ὁ *Δημ. Π. Δρίβας* μὲ τὸν *Εὐάγγελον Σωτηρακόπουλον* καὶ *Ἀριστείδην Α. Ρ. Ραγκαβῆν*·—ὁ *Δημ. Δίπλας* μὲ τὴν *Ναυτοποιΐαν*·—ὁ *Μακρολέλεκας* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*·—ὁ *Αὐγερινὸς* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας*·—ὁ *Στρατηγὸς Ἀντίβας* μὲ τὸν *Σπασμένον Φεγγίτην* καὶ *Ψάλλοντα Ῥόδα κα*·—ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Ῥωμηοπούλαν*, *Αὐγερινὸν* καὶ *Δῆ Λούγκ Τσάγκ*·—ὁ *Μικρὸς Περιηγητὴς* μὲ τὸν *Γ. Βορέν*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Μικρὸν Πιανίστα*·—ὁ *Φίλανθος* μὲ τὴν *Μυστικὴν Φωνήν*·—τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*·—τὸ *Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας* μὲ τὴν *Τσούγκραν*, *Ἀντιγόνην*, *Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς*, *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Τσὶν-Τσών*·—ὁ *Τῖδς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, *Τρικέφαλον Ὕδραν*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* καὶ *Ἀνθισμένην Λυγαριάν*·—ἡ *Ἀμυδρὰ Λάμψις* μὲ τὴν *Σαμιακὴν Σημαίαν*, *Παπαρούνα τῆς Πεντέλης*, *Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Μικρὸν Τυμπανιστήν*·—ἡ *Ἔνδοξος Σαλαμὶς* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Τορπιλλοβόλον*, *Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας*, *Μικρὸν Ποιητήν*, *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* καὶ *Ἄνθος τῆς Αὐγῆς*·—ἡ *Τριχέφαλος Ὕδρα* μὲ τὸν *Τρικέφαλον Κέρβερον*, *Νασταρδδὶν Χόντζαν*, *Ἀστέρα τοῦ Θέγα*, *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* καὶ *Μέλλοντα Ναύαρχον*·—ἡ *Ξενητευμένη Συριανὴ* μὲ τὸ *Τρυγονάκι*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Τζὶ Τζὶ Μπούμ Μπούμ*·—ἡ *Ἑλληνοπούλα* μὲ τὴν *Πρασίνην Ἰλόην*, *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων*, *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων*, *Ἄγρυπνον Φάρον* καὶ *Χλωρίδα τῆς Χάλκης*·—ἡ *Φίλεργος Χελιδὼν* μὲ τὸν *Φαίδωνα Σαρμαρτζίδην* καὶ μὲ τὴν *Ἀντιγόνην*·—ὁ *Νέρων Μπουφίδης* μὲ τὸν *Γεράσιμον Ἔολιν*·—ἡ *Ὑπολαΐς* μὲ τὴν *Μέρόπην Μαρίνου*, *Σημαιοφόρον* καὶ *Χρυσούλαν Παναγοπούλου*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Μισοκακόμοιρον*, *Ἀρθοῦρον Κοέν*, *Μπουμπουτισμένο Μυαλό*, *Μακρολέλεκαν*, *Μεσολογγιτάκι*, *Δεσποινίδα Δῆ Λούγκ Τσάγκ* (τὴν ὁποίαν συγχαίρω θερμῶς·) *Ὑπολαΐδα* (τί χαριτωμένον τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Τασσοῦ!) *Μέλανα Ἱππότην* (ἔστειλα τὸν τόμον καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Μαρίαν Καλλινίκου*, *Ἀσπροποταμίτην* (ναί· ἄφῆκε μίαν ἐπιστολὴν διὰ τὸν Ο· ἀλλὰ τὴν ἔλαβεν ὀπίσω διὰ νὰ φροντίσῃ ὁ ἴδιος περὶ τῆς ἀποστολῆς·) *Ζήτην*, *Πεζοναύτην* (ἔστειλα·) *Ἐλεύθερον Ἑλληνα*, *Ξενητευμένην Συριανήν*, *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου* (ἔστειλα·) *Φιλόμουσον Παῖδα* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰς μουσικὰς προόδους σου καὶ τὰς λαμπρὰς ἀναγνώσεις σου·) *Τρικέφαλον Ὕδραν*, *Ἔνδοξον Σαλαμῖνα*, *Ἀπόστολον Μαρίνον*, *Σπασμένον Φεγγίτην*, *Ἄγρυπνον Φάρον* καὶ *Περσέα* (ὑποθέτω ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἐνόησαν τίποτε ὅσοι ἦσαν εἰς τὸ βαγόνι, ἀφ' οὗ δὲν εἶχαν τὴν συνέχειαν·) *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*, *Φλοῖσβον τοῦ Εὐξείνου* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν Γνώμην σου· εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου καὶ τοὺς γονεῖς σου καὶ τὸν διδάσκαλόν σου, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ στείλουν τὰς κολακευτικωτάτας Γνώμας των·) *Τῖδν τῆς Νυκτός*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* (στεῖλέ μου, διὰ νὰ ἐκλέγω·) *Φίλανθον*, *Ἐλεύθερον Ἑλληνα* (ἀφωρισμὸς πρὸς τὸ κακὸν δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ καλὸν· ὥστε ἄλλην λέξιν ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῆς, προκειμένου περὶ τοῦ Στρόμαν·) *Μαρίαν Στούαρτ* (πρέπει νὰ εἶσαι εὐχαριστημένη, διότι ὁ βαθμός σου, αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, εἶνε λαμπρός·) *Στρατηγὸν Ἀντίβαν* (ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔννοήσει ὅτι ὁ Χοὺντ ἦτο ὁ Δὶρκ Πέτερς, μόλις εἶπε: «Καὶ τὸν Πύμ;. τὸν καθμένον τὸν Πύμ;») *Ἐτοιμόρροπον Οἰκίαν*, *Ἱππότην Γουλιέλμον*, *Β. Π. Παπᾶν* (ἔχει καλῶς·) *Χρυσόμαλλον Λέοντα*, *Χρυσόστομον Κανάκην* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐμενεῖς διαθέσεις·) *Ναΐδα* (ναί· ἔτσι εἶνε, ὅπως λέγεις· κ' ἐγὼ δὲν εὑρίσκω λέξεις νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὸν τόσον ἐνθουσιασμόν·) *Ἐρεχθεῖδν* (ἂν εἶχα ἡμέρον τόπον διὰ Πληροφορίας, θὰ ἐδημοσίευα τὰς ἐρωτήσεις σου· ἀλλὰ μόνη μου δὲν εἰμπορῶ νὰ σου ἀπαντήσω·) *Αὐγερινὸν* (βέβαια· τὸ βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐγγράφω τοὺς δυσηρεστημένους, θὰ ὀνομάζεται: «Βιβλίον τῶν Παραπονιάρηδων, πρὸς ἀποκλεισμόν·») *Σκαφιδάκι*, *Σοφὸν Σωκράτην* (νὰ μὴ κόπτης τὸν Χάριν τῶν Λύσεων·) *Ἴριδα*, *Ἀετὸν τῆς Ἴδης* (1 τεῦχος, 60 λεπτά·) *Δ. Ε. Δίπλαν* (πολὺ μητροφρονεῖς· μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου καὶ ἤθελα μάλιστα νὰ ἦτο ἐκτενεστέρα·) *Δ. Δρίβαν* (καὶ εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις ἀπαντῶ ὄχι·) *Τρυγονάκι* (τὸ ὁποῖον ἀπορεῖ, διατί τὸ τεῖχος τῆς «Χώρας τῶν Μακάρων» νὰ εἶνε ἀπὸ πιλάκι καὶ ὄχι . . . ἀπὸ μακαρόνια!) *Ναυτοπούλαν* (δὲν θὰ κοινοποιήσω τὴν διάψευσίν σου, διότι νὰ πράγματα θὰ μπλεχθοῦν καὶ τότε τρέχα-γύρευε!) *Ἰωάννην Καζούλην*, *Ἄγρυπνον Δράκοντα* (καμμία ἐξαίρεσις· φαίνεται ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχα τόπον·) *Μικρόσιλαν Πατριτιάν* (ἔστειλα· δὲν πιστεύω διὰ νὰ ἔχῃς καὶ τόσω πολλὰ ἐλαττώματα! ἀπεναντίας ἠξεύρω ὅτι εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι καὶ ὅτι ὅλοι σὲ ἀγαποῦν·) *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Ταναγραίαν Κόρην*, *Μυλόβδον*, (τὸ διὰ τὸ *Σκῆπτρον τοῦ Διὸς* τετράδιόν σου δὲν εἶχε γραμματόσημον· στεῖλε·) *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάδην* (καταλληλοτάτη ἡ ὀνομασία τῆς ἐπαύλεως·) *Φωτοβόλον Ἄστρον*, *Ἄρατον*, *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν* (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· νὰ μοῦ φιλήσῃς τὴν νέαν μου φίλην·) *Ν. Ἰατρόν*, *Ἰουλίαν Γιαννούλη*, *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους* (ὄχι, ἀκόμη·) *Μύτιλον τὸν Μαργαριτοφόρον* (γράφω σήμερον περὶ «Προάντου») *Μαστίχαν τῆς Χίου*, *Ἀγγουρολογιώτατον* κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 *Αὐγούστου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐκεῖ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

---

494. Στοιχειόγριφος.

Δυστυχισμένον ἄνθρωπον εὐθὺς θὰ μεταβάλλῃς
Εἰς ἄλλην σύζυγον τοῦ Λώτ, τὴν κεφαλὴν ἂν [βγάλῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐγερινοῦ

498. Συλλαβόγριφος.

Πρόθεσις τὸ πρῶτόν μου,
Πρόθεσις τὸ δεύτερόν μου,
Πρόθεσις τὸ τρίτον μου,
Πρόθεσις τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Ἀκτῆς

496. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὴν θέσιν ποῦ μ' ἀφῆκες
Ἤλθες πάλιν καὶ μ' εὗρῆκες.
Ἂν δὲ μ' ἀναγραμματίσῃς
Δύσκολα θὰ με νικήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κελαδοῦ Κόσμου

497. Τονόγριφος.

Ἄλλοτε ἂν ἤμην ἥρως
Τώρα εἶμαι μόνον πόλις
Ἂν τὸν τόνον μεταθέσῃς
Τότε θὰ κινοῦμαι μόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου Γουλιέλμου

498. Μωσαϊκόν.

Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ γέροντας ὁ ἄγριος ποῦ διαβαίνει;
—Δὲν τον γνωρίζω. — Ἄκουσε λοιπὸν νὰ τὸν γνωρίσῃς:
Μητέρα ἔχει τὴ χαρά, πατέρα ἔχει τὸ φθόνο.
Κ' ἐν' ἀδελφὸ μονάκριβο, τὸν κόρακα τὸν μαῦρο·
Στὴ μέση ἐκόπηκε ἡ χαρὰ καὶ τοῦδωσε κεφάλι,
Κι' ὁ κόρακας τὴ μαύρη του τὴ μέση γιὰ ζουνάρι·
Ὑψερα τοῦδωσε γιὰ οὐρὰ κ' ὁ κιτρινιάρης φθόνος
Τὴν ἰδικήν του τὴν οὐρά.—Κατάλαβες ποιὸς εἶνε;

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Αἰγιναίας Ἀθηνᾶς

499. Κυβόλεξον.

1. Καλλικέλαδον πουλί.
2. Ὅλοι μ' ἀγαποῦν πολύ.
3. Ὅταν δίδῃς θὰ με δώσῃς.
4. Ἓν ἐπίθετον κοινόν.
5. Ἓν ὑδρόβιον πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐρᾶς τοῦ Εὐξείνου

500. Κρίκοι.

★★★★★★★★		Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀ-
★	. .	★ στερίστοι διὰ γραμμάτων,
★	. .	★ οὕτως ὥστε νὰναγνώσκεται
★	. .	★ ἄνω ἀρχαῖος στρατηγός, δι-
★	. .	★ ξιᾷ ἀρχαία πόλις, ἀριστερᾷ
★	O O	★ ἑλληνικὴ ἑορτή. Εἰς δὲ τὸ
★	.	★ μέσον, ἀπὸ τῶν Ὁμικρῶν
★		★ μέχρι τῶν ἀστερίσκων, δι-
★		★ ξιᾷ ἐπίρρημα, ἀριστερᾷ ποι-
★		★ ητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλαλοῦς

501. Φύρδην Μίγδην.

Ἄμοῖς χάδωσε
Τσομοῦς σμάτερο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δεσποινίδος Δῆ Χούκ Τσάγκ

502—505. Ἀσκεῖα Παρόράματα.

1.—Ὁ βίος ἦτο ἀρχαῖος κωφός.
2.—Κτῆνος εἶνε νῆσος τῶν κοιλάδων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργιναύαρχου Θεμιστοκλέους

504. Παίγνιον.

Νὰ εὑρεθῇ λέξις κοινοτάτη, ἐξ ἑπτὰ στοιχείων, τῆς ὁποίας τὸ δεύτερον, τὸ τέταρτον καὶ τὸ τελικὸν νὰ εἶνε τὰ αὐτά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐτοιμορρόπου Οἰκίας

505. Ἀπροσδόκητον.

Πότε θὰ πολεμήσουν πάλιν Γάλλοι καὶ Γερμανοί;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου Ἕλληνος

506. Ἐλλιποσύμφωνον.

η-ιη-η-η-ουο-ει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωφεροῦ Νεκτωνος

507. Γρῖφος.

```
        1  1
I       1     1
Νὰδ  1     Μὲν   1   I
        1     1
        1  1
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου

ΤΕΛΟΣ

τοῦ 55ου Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων.
Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 27 Ἰουνίου ἔ. ἔ.

340. Παιὼν (παΐ, ὤν). — **341.** Κύθηρα, Θήρα.—**342.** Θρῴξ, θρίξ.—**343.** Ὁ πετεινός.

344. Λ
ΓΥΨ
ΟΛΚΑΣ
ΠΑΡΑΛΟΣ
ΧΑΙΡΩΝΕΙΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

345-349. 1, Ἀδριανός. 2, Μυλόρδος. 3, Θέλπουσα. 4, Χρυσάετος. 5, Ὑπολαΐς.—**350-353.** 1, Τύρος. 2, Σιδών. 3, Σοῦσα. 4, Μυκῆναι.

—**354.** ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ, ρέννος, Ἄρνος, Τέρας, Ὄσσα, στατήρ, θέρος, νῆσος, Ἥρα.—**355.** Ἓν Ρ διὰ τοῦ ὁποίου ὁ *ἅγιος* γίνεται *ἄγριος*.—**356.** ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ (1, θύΜος. 2, ΚρΗτη. 3, κάΔος. 4, ΚρΕων. 5, κῶΝος. 6, ΟὐρΑλη. 7, ἐγΓύς. 8, ραφΑνίς. 9, ΜέΝων.)—**357.** Αἱ ζητοῦμεναι λέξεις εἶνε: 1, Σενᾶ. 2, Φωκη. 3, Ναούμ. 4, Τίτος. 5, Σιών. 6, Φάρος. 7, Σύαγρος. Τὸ φωνηεντόλιπον σχηματίζεται οὕτω: Σφ-τ-σρς. Ἡ δὲ λύσις του εἶνε: ΣΟΦΟΝ ΤΟ ΣΑΦΕΣ —**358.** Οὐ θέμις ψεύδεσθαι.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898